

[Glistrup]

vil da gerne gøre det endnu klarere og tydeligere, om det ønskes.

Den skal ikke have nogen myndighed, men det skal være et udredningsorgan, et organ, hvor man finder frem til, hvad der er af problemer fra den aktuelle offentlige debat, f. eks. Georg Poulsens tanker om at taktreguleringen ikke er fornuftigt afstemt imellem det private og det offentlige arbejdsmarked. Der kan man så mødes, som man f. eks. mødes i det økonomiske råd, og tage en drøftelse og virkelig få analyseret det.

Det var selvfølgelig rart, hvis det så kunne føre til, at Kirsten Stallknecht og Georg Poulsen kunne blive enige, men kan de ikke blive enige, så kan vi andre, der måske senere skal tage stilling til det i folketinget, i hvert fald lytte til deres argumenter, se på deres analyser og finde frem til, enten om vi må give den ene eller den anden ret, eller om virkningen må siges at være, at vi kan finde frem til et kompromisforslag, f. eks. – for nu at blive ved Georg Poulsen og hans uoverensstemmelser med Hardy Hansen – om det afgørende er, at vi får lavtlønsgrænsen til at stige, eller der er flere argumenter, der taler for, at den indkomstspredning, som der er, kan bevares.

Sådan er der jo i snesevis af områder, hvor hver af dem, der deltager i den offentlige debat, står i sin krog og råber op. Vi havde et godt eksempel på det i den debat, der gik forud for dette forslag. Man står simpelt hen i hver sin krog og råber det ene sted på enhedsfagbevægelse, det andet sted på, at der skal være demokratiske rettigheder.

Hvis den slags ting kan få lov til at blive afdramatiseret ved, at man mødes til drøftelse af disse unægtelig meget indviklede forhold, hvor de fleste står tilbage på allerhøjest 1899-septemberforligets grund og altså tror, at verden er nogenlunde lige så ukompliceret som dengang, hvor man bare kunne iværksætte strejker og lockouter og lade være med at tænke på betalingsbalance og lade være med at tænke på tredjepart, og hvad der nu ellers kan være, alt det, som der kan være stor grund til at få afdramatiseret i en arbejdsgruppe som den, der her stilles forslag om.

Når hr. Hans Jørgen Jensen så siger: ja men det må parterne da virkelig selv klare, så må vi jo altså for det første fastslå, at parterne kan ikke selv bruge f. eks. løsningen

lønfremgang gennem skattenedsættelse; og for det andet er det måske gået op for hr. Hans Jørgen Jensen, at vi har arbejdsløshed her i Danmark, og at den i sin struktur hænger meget nøje sammen med, hvordan parterne selv render rundt og tror at de kan klare nogle problemer. Når vi så efterfølgende i folketinget ændrer på det ved at foretage skatteforhøjelser, som hr. Askjær Jørgensen var inde på, så drives vi jo ud i en større og større arbejdsløshed. Men hvis et sådant organ kunne bidrage til at halvere arbejdsløsheden, så var det vel nok det værd at slagte den hellige ko, at det absolut skal være parterne selv, der skal løse det, eller måske endda i den afskyelige form, som hr. Ole Henriksen gav det, at hvis der kom et sådant udvalg, der arbejdede, så skulle der nok blive uro på arbejdsmarkedet, og det ville være en bombe under overenskomstforhandlingerne og lignende ting.

Det er jo i den grad at underkende den danske arbejder, hvis den danske arbejder – fordi der er nogen, der forsøger at hjælpe til, at vi får bedre trivsel på arbejdspladserne, at vi får en højere beskæftigelse, sådan som dette udvalg ville komme til at fungere – så skulle reagere som et fornærmet barn, der, fordi parterne selv havde lov til at løse problemerne i 1899, skulle mene, at de også absolut skulle have det i det helt ændrede samfund, som vi lever i i 1982. Jeg tror væsentligt bedre om den danske arbejders modenhed end svarende til det, hr. Ole Henriksen sagde.

Og havde jeg hørt hr. Ole Henriksens ord-førertale, før forslaget blev skrevet, så havde jeg jo ligefrem haft en saglig begrundelse for det, som hr. Ole Henriksen påpegede, nemlig at SF kun tilgodeses med ét medlem, hvormod vi mindre partier er tilgodeset med to medlemmer. Det er altså ikke på grund af, at SF er så umodne, at det er sket, det er simpelt hen en svips. Det er ikke rigtig gået op for os endnu, at den danske befolkning er så umoden, at den har valgt så mange SFere herind i folketinget, men selvfølgelig må vi da godkende vælgerdommen, og derfor er der ikke andet at sige, end at det er simpelt hen en fejl.

Når hr. Ahlmann-Ohlsen kritiserede, at 39 var for mange, så må jeg jo sige, at hvis vi havde tænkt os om ved forslagets udformning, så var det blevet til 40. Men så kan jeg